

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 14. juni 2015

Kirkedag: 2.s.e.Trin/A

Tekst: Luk 14,16-24

Salmer:

SK: 422 * 312 * 175 * 474 * 11

LL: 422 * 312 * 684 * 175 * 474 * 11

Jeg har været på præstekursus i denne uge. Og når 150 præster er sammen, kan det selvfølgelig ikke undgås, at vi også taler om vore hjem sogne. Hvad har I af aktiviteter? Hvordan gør I for børn? Kan I få nogle til at komme? osv. Der er nogle aktiviteter, der meget ligner hinanden rundt om i sognene, lige som gudstjenesten jo er hinanden meget lig i kirkerne. Alligevel er det forskelligt fra sogn til sogn, hvor meget søndagsgudstjenesten siger mennesker, og derfor kan deltagerantallet variere meget.

Selvfølgelig taler vi også om menighedsråd og kirkebetjening. Her er der meget stor forskel på de arbejdsbetingelser og muligheder, vi præster har i sognene. Der er meget stor forskel på tonen mellem ansatte, præster og menighedsråd. Og det skyldes selvfølgelig også visse steder præstens måde at gebærde sig på i sognets kirkelige landskab.

Når jeg tager dette frem i dag, skyldes det dels evangelieteksten – som jeg kommer tilbage til – dels fordi jeg har lyst til at sige mine sogne og dermed også alle jer tak. Jeg vil ikke hænge andre sogne eller præster ud; men jeg har det i sammenligning med nogle andre sogne som blommen i et æg. Jeg behøver nu ikke sammenligningen for at føle sådan. Men vi har det rigtig godt her hos os, er min fornemmelse. Jeg har i hvert fald. Vi er ikke alle enige om alt; men der er nogle, der kan lære af os,

hvordan man prioriterer og håndterer uenighed i enighed og respekt, og hvordan den enkelte accepterer, at alt ikke er kardinalspørgsmål, og dermed kan vi leve med uenighed og forskellighed. Selvfølgelig er der også mennesker, der ikke finder deres kirkelige ståsted hos os og går andre steder hen eller ingen steder. Vi kan ikke stå alle tilpas; men vi kan være ærlige og kærlige i gensidig respekt i det, vi gør, og dermed forhåbentlig være hinanden til glæde og opbyggelse i troen. Jeg håber ikke, jeg er den eneste, der har det således, i så fald kan det jo betyde, at jeg er blind for mine omgivelser. Men jeg føler, og kan se i landskabet rundt om os, at vi har grund til at være taknemmelige her hos os. Vi må ikke gøre det til en sovepude, men det er rart at kunne hvile i.

Jeg sagde, at det også skulle handle om evangelieteksten. Evangeliet om de dårlige undskyldninger. Det kan det imidlertid ikke hedde, for det er en selvmodsigelse. ”Evangelium” betyder jo ’glædeligt budskab’ og kan derfor ikke være ’Det glædelige budskab om de dårlige undskyldninger’. Det ville også betyde, at evangeliet handler om os, hvilket det aldrig gør. Evangeliet handler aldrig om mennesker. Det handler altid om Gud og Guds åbenbaring i Jesus OG om denne åbenbarings betydning for os. Skal vi tale i grammatik, så er evangeliets subjekt altid Gud/Jesus/Helligånden – den treenige Gud – og vi er hensynsleddet. Vi er dem, det hele sker for og af hensyn til, og kun på den måde handler evangeliet om os. Derfor vil jeg nu hellere kalde dagens evangelium for ’Evangeliet og de dårlige undskyldninger’, dermed skærpe opmærksomheden, om ikke for andre, så for mig selv.

Det er vigtigt for mig, at jeg har fået sagt det om vore sogne først, for at ingen skal tro, at jeg nu slår nogle af jer,

kirkebetjeningen eller menighedsrådet i hovedet. Det ville ikke være fair.

Men situationen i evangeliet med de utallige, dårlige undskyldninger kender vi alle til. Den positive og åbne og imødekommende interesse indtil arbejdet så skal gøres, så vælter alle mulige undskyldninger frem af skabet. Det ene store arrangement efter det andet rulles ud, og mennesker undskylder sig. Det kender vi alle til i stort set alle sammenhænge i og uden for kirken. Vi kender til at være arrangører, og vi kender også til selv at levere de dårlige undskyldninger.

Men der er to ting til hindring for, at læse evangeliet ind i en sådan sammenhæng, om end det kan være nærliggende.

Det ene er, at evangeliefortællingen ikke handler om arbejdsopgaver. Det handler om en fest, som billede på Guds rige. Det handler derfor heller ikke om enkeltstående arrangementer. Det handler om livet. Det handler om livet med Gud. Det handler om det kristelige liv, som også nævnes i epistlen. Jeg tror, at det er vigtigt, at den enkelte af os gør sig klart, at fordi kristelighed og kirkelighed måske hænger tæt sammen for nogle mennesker, så hænger det måske ikke sammen på samme måde for andre mennesker. Derfor skal vi heller ikke høre evangeliet på andres vegne.

Når Jesus bruger forskellige menneskers forskellige begrundelser/undskyldninger, så skal vi ikke spejle vore omgivelser deri og tænke, at det er lige som med den og den. Vi skal ikke spejle andre i evangeliet, og vi skal ikke høre det på andres vegne og sidde og tænke: Nå, fik du lige den, hvad? Det har du godt af. I så fald skal vi gøre det med det kærlige ønske om, at den anden nu også fik det glædelige budskab med. Evangeliet taler til den enkelte på egne vegne, og er nogle

gange et spejl, jeg kan se mig selv i; men det er altid et billede af Gud og Hans åbenbaring for den enkelte.

Fortællingen er i sin korthed til trods alligevel historien om frelseshistorien. Gud har lagt frelsen til rette, og nu skal den sættes i værk, festen skal begynde, og tjeneren sendes ud. Tjeneren er Jesus. De første, dem med alle undskyldningerne, er dem, der i forvejen var indbudt, de, der i skrifterne kan læse og høre og dermed kende forjættelserne fra Gud. Alligevel er de nu afvisende i mødet med Jesus. Da tjeneren derefter går ud på gader og stræder til de 'de fattige, vanføre, blinde og lamme' er det som en sammenfatning af Jesusfortællingen. Der er masser af hændelser i evangelierne om, hvordan Jesus netop møder mennesker i sådanne livssituationer på gaderne og bringer dem gudsriget. Og så tror jeg, at det at tjeneren sendes ud på vejene og langs gårdene er os. Og vi er på en og samme tid tjeneren, der 'nøder' mennesker til at komme ind i Guds hus (og her tænkes ikke på kirken, men ind i Guds hjem), og vi er de indbudte. Vi er både indbydere og indbudte. Dermed rækker evangeliet langt ind i vor tid. Altså langt ud over sin egen tid og ind i fremtiden, så lang den nu er.

Derfor har fortællingen heller ingen afslutning. Huset er endnu ikke fuldt. Der gås stadig på veje og langs gårde, så huset kan blive fuldt.

Der er to billeder i fortællingen, der for mig er det vigtigste. Det ene er det billede, der bliver af mennesker, der indbydes, men undskylder sig, og derved ikke smager måltidet. Undskyldninger begrundet i, at man lader noget andet få fokus. Det er ikke pligter eller udefra kommende bevæggrunde. Jeg'et har gjort noget, jeg'et vægter højere. Jeg'et har valgt fra. Sådant rent sjælesørgerisk for mig selv ser jeg det som undskyldninger for at vælge sig selv og nuet fremfor Gud og evigheden. Al ære

og respekt for at tage vare på dagligdagen og sig selv; men sker det på bekostning af Gud, så er prisen høj. Ikke at smage måltidet ER ikke at få del i det. Ikke at vælge Gud ER at vælge Gud fra.

Det andet billede er gudsbilledet. Fortællingen er et billede af en utrolig tålmodig Gud. Han kunne jo bare have lukket og sat festen i gang. Det gør Han også; men ikke før huset er fuldt. Det er et billede af Guds iver efter at fylde huset. Det er et billede af Guds rummelighed. Jeg tror ikke, vi skal forstå fortællingen på en sådan måde, at de sidst indbudte er mindre værd, og når de første ikke kom, så nøjes Gud med de andre. Men fortællingen har rod i tilhørernes virkelighed, og deri vil det være aldeles uhørt at indbyde den slags mennesker. Der ville man så blot holde fest for dem, der ingen undskyldninger har. Men sådan er det ikke i Guds rige. Dermed kommer fortællingen for samtiden til at være langt mere grænsesprængende i sit Guds billede, end det måske er for os. For vi kender jo Gud som den, der i Jesus gik til den 2. og 3. slags mennesker og grupper af indbudte.

Indbydelsen til fest hos Gud går ud over hele jorden. De, der kan løsrive sig fra sig selv uden undskyldninger, får lov at smage og dermed spise af festmåltidet. Uanset vore undskyldninger, så er det dét, Gud vil, og som Gud vil, således handler Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højløvet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen